

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6723/20
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиље малолетне АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ, чији је пуномоћник Филип Лазић, адвокат из Београда, ул.Светозара Ћоровића број 13, против тужених ВВ из... и ГГ из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о жалби малолетне тужиље изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 3486/17 од 03.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба малолетне тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 3486/17 од 03.07.2020. године у ставу првом изреке у односу на туженог ВВ.

УКИДА СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 3486/17 од 03.07.2020. године у ставу првом и другом изреке у односу на тужену ГГ и у том делу списи предмета **ВРАЋАЈУ** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбија се тужбени захтев којим је тражено да се утврди да правна радња – уговор о поклону, оверен код јавног бележника ... под ОПУ 220/2016 дана 15.03.2016. године, закључен између туженог ВВ, као поклонодавца, и тужене ГГ, као поклонопримца, не производи правно дејство према тужиљи малолетној АА, што су тужени дужни признати и трпети да тужиља, малолетна АА, своје потраживање по правноснажној пресуди Првог основног суда у Београду П2 9199/10 од 07.02.2011. године на име законског издржавања у износу од 500.000,00 динара наплати продајом следећих непокретности: парцеле број ... ..., њива II класе, површине 66,35 ари, уписане у ЛН ... КО ..., парцеле број ..., земљишта под зградом – објектом, површине 39 м3, парцеле борј ..., земљишта под зградом – објектом, површине 30 м2, парцеле број ..., земљишта по зградом – објектом, површине 1 ар и 47 м2, парцеле борј ..., земљишта уз зграду – објекат, површине 5 ари, парцеле број ..., воћњака III класе, површине 62,75 ари, права власништва на породичној стамбеној

згради број 1 изграђеној на кат.парцели ..., све уписано у ЛН ... КО ..., као неоснован. Ставом другим одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим тужиља, малолетна АА, ослобађа се плаћања трошкова судских такси.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила малолетна тужиља, побијајући је у ставу првом и другом изреке, како произлази из жалбених навода и предлога, из свих законских разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба малолетне тужиље делимично основана.

Према стању у списима и утврђеном чињеничном стању тужени ВВ је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П2 9199/10 од 07.02.2011. године обавезан да на име издржавања своје малолетне ћерке, овде тужиље, плаћа месечно износ од 30.000,00 динара, почев од 07.02.2011. године. Малолетна тужиља је у циљу принудног извршења наведене пресуде поднела истом суду два предлога за извршење и то дана 10.09.2015. године ради наплате износа од 586.000,00 динара, за период од септембра 2013. године до августа 2015. године и дана 12.09.2018. године, а за период од септембра 2015. године, закључно са јуном 2017. године, при чему су у оба случаја донета решења о извршењу, а на основу њих и закључак о извршењу. У предмету Ии број 407/15 закључком од 12.01.2016. и 02.02.2016. године, одређено је спровођење извршења заплемом и исплатом штедног улога, као и средстава на текућем рачуну извршног дужника, док је закључком под истим бројем од 26.09.2018. године одређено да ће се извршење спровести пленидбом 2/3 месечне пензије, односно 1/2 пензије, уколико дужник остварује минималну пензију све до коначног намирења извршног повериоца. У предмету И број 1012/18 закључком од 04.04.2019. године, одређено је да ће се извршење спровести пленидбом 2/3 пензије извршног дужника, при чему је из извештаја Републичког фонда за ПИО од 24.04.2019. године утврђено да ће се у вези са закључком И број 1012/18 од 04.04.2019. године на пензији извршног дужника спроводити обустава у висини од половине месечних примања, с обзиром да је дужник корисник минималног износа инвалидске пензије, као и да ће се након намирења дуга од септембра 2013. године, закључно са августом 2015. године одређеног закључком јавног извршитеља започети са спровођењем закључка суда од 04.04.2019. године и решења о извршењу од 14.09.2018. године, ради наплате дуга на име рате редовног издржавања за период од септембра 2015. године, закључно са јуном 2017. године.

И поред тога што је тужени ВВ након доношења решења о извршењу у предмету Ии број 407/15 целом својом непокретном имовином располагао уговором о поклону, који је у својству поклонодавца дана 15.03.2016. године закључио са својом мајком, овде туженом ГГ, по налажењу првостепеног суда у конкретном случају нису били испуњени услови прописани одредбом члана 280 Закона о облигационим односима, јер

иако је у питању бесплатно располагање, како се извршење спроводи на пензији дужника, извесно је да оспореним располагањем тужени није доведен у положај инсолвентног дужника, услед чега је тужбени захтев у односу на тужену ГГ, као лице у чију корист је предузета правна радња која се побија, одбијен као неоснован.

Применом одредбе члана 283 став 2 Закона о облигационим односима, првостепени суд је, како је прописано да се тужба за побијање подноси против трећег лица са којим је или у чију корист је предузета правна радња која се побија, оценио да тужени ВВ није пасивно легитимисан да се у односу на њега као дужника истиче захтев за побијање правних радњи, па је у односу на њега одбио тужбени захтев, као неоснован.

Правилно је првостепени суд применио одредбу члана 283 став 2 Закона о облигационим односима (Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/2020) којом је прописано да се тужба за побијање подноси против трећег лица са којим је, или у чију је корист предузета правна радња која се побија, те је правилно одбијен тужбени захтев према туженом ВВ, који сагласно цитираној одредби није пасивно легитимисан у овој правној ствари.

Како у спроведеном поступку нису учињене битне повреде из члана 374 став 2 ЗПП-а на које овај суд пази по службеној дужности, ожалбена пресуда је потврђена у одбијајућем делу у односу на туженог ВВ, јер је донета правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, те је на основу овлашћења из члана 390 ЗПП-а одлучено као у ставу првом изреке.

Међутим, основано се жалбом малолетне тужиље указује, а на шта овај суд пази и по службеној дужности, да због погрешне примене материјалног права из члана 280 Закона о облигационим односима, чињенично стање у односу на тужену ГГ, као пасивно легитимисану у овој правној ствари, јер је треће у чију је корист предузета правна радња која се побија, није правилно и потпуно утврђено.

Наиме, одредбом чл. 280 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да сваки поверилац чије потраживање је доспело за исплату и без обзира кад је настало може побијати правну радњу свог дужника која је поднета на штету поверилаца, док је ставом 2. истог члана прописано да се сматра да је предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериоачевог потраживања.

Имајући у виду цитирану одредбу за сада се, због непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања, као правилан не може прихватити закључак да ВВ, отац малолетне тужиље и обвезник њеног законског издржавања, оспореним бесплатним располагањем у корист своје мајке, а бабе малолетне тужиље, није доведен у положај инсолвентности, с обзиром на постојање инвалидске пензије од које се врши обустава досуђених износа на име законског издржавања малолетне тужиље. Ово посебно

имајући у виду да малолетна тужила на име издржавања месечно од туженог принудним путем прима новчани износ од 7.000,00 динара на основу чињеничног стања у списима, док се дуг ВВ, њеног оца као обвезника законског издржавања сваког месеца увећава, као и да ће обавеза на име издржавања малолетне тужиле трајати минимално до 15.03.2028. године.

Наиме, из стања у списима и изведених доказа несумњиво произилази да је дужник малолетне тужиле, њен отац, ВВ, који има законску обавезу издржавања, бестеретним правним послом, након доношења решења о принудном извршењу своје законске обавезе издржавања малолетне тужиле располагао имовинским правима у корист тужене ГГ, своје мајке, при чему се не може прихватити његово образложење да је туженој вратио оно што му је уступила у оставинском поступку, имајући у виду да јој је уговором о поклону пренео целу заоставштину, чиме је онемогућио малолетну тужилу да у примереном року наплати своје потраживање, које месечно доспева и у које су урачунате њене месечне потребе које је неопходно намирити. Из изведених доказа и стања у списима несумњиво произилази да обвезник издржавања малолетне тужиле нема довољно имовине из које малолетна тужила може у примереном року намирити своје потраживање, јер остварује само минималну инвалидску пензију, а своју непокретност на којој би се благовремено могло спровести извршење досуђених износа на име издржавања је поклатио овде туженој, мајци ГГ.

Закључак првостепеног суда о довољности средства за намирење потраживања малолетне тужиле, односно неинсолвентности обвезника издржавања се, за сада, не може прихватити као правилан, јер првостепени суд није утврдио колика је висина минималне инвалидске пензије коју тужени прима, те колико се малолетна тужила и у ком времену може намирити, посебно имајући у виду најбољи интерес малолетног детета, који се мора ценити у сваком поступку, као и да се ради о законском издржавању малолетног детета.

Како досуђени износ месечног издржавања на месечном нивоу свакако не може бити наплаћен у примереном року обуставом половине минималног износа инвалидске пензије, то намирење потраживања малолетне тужиле на овај начин, по становишту другостепеног суда, значи заправо да обвезник издржавања као дужник, нема довољно средстава за испуњење потраживања малолетне тужиле, јер је очигледно да се оваквим начином испуњења може очекивати намирење потраживања малолетне тужиле и то по основу законског издржавања малолетног детета, као најважније обавезе дужника који је отац, тек по протеклу дугог временског периода.

Са изложеног, побијана пресуда је укинута у односу на тужену ГГ, која је пасивно легитимисана у овој правној ствари, те одлучено као у ставу другом изреке, на основу овлашћења из члана 392 став 2 ЗПП-а.

Укинута је и одлука о трошковима поступка, садржана у ставу другом изреке, будући да зависи од коначног исхода спора.

У поновном поступку првостепени суд ће изведене доказе оценити и сагледати у њиховој међусобној вези, па утврдити све околности од значаја за одлуку о основаности тужбеног захтева малолетне тужиле, те на основу правилне примене цитираних одредби Закона о облигационим односима, утврдити да ли су испуњени

услови за побијање уговора о поклону, који је за предмет имао целу заоставштину коју је иза оца туженог, а супруга тужене наследио обвезник издржавања малолетне тужиље, њен отац, ВВ. Приликом одлучивања, првостепени суд треба и да има у виду да ли је дужник умањео своју имовину у тој мери да према тренутном стању иста није довољна за намирење потраживања малолетне тужиље, која представља законско издржавање у дужем временском периоду, тако што ће ставити у однос висину потраживања и вредност и висину његове минималне инвалидске пензије, имајући у виду да намирење потраживања, које би трајало више десетина година, не би било ефикасно, те поново ценити да ли би то значило и да имовина дужника није довољна за намирење потраживања малолетне тужиље, при чему ће имати у виду и најбољи интерес малолетног детета, сагласно члану 3 Конвенције о правима детета (ратификована Законом о ратификацији "Службени лист СФРЈ" - Међународни уговори, бр. 15/90,"Службени лист СРЈ" - Међународни уговори, бр. 4/96, 2/97), те о захтеву малолетне тужиље донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић